

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Датум 18. 3. 2012.

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ
ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовао комисију Научно- наставно веће Филолошког факултета у Београду Одлуком 549/1 Научно-наставног већа Филолошког факултета од 27.02.2013. Универзитета у Београду образована је комисија за оцену подобности докторанта Софије Перовић</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>1. Др Јелена Новаковић, редовни професор, научна област романистика (француска књижевност). Изабрана 18.10.1995, Филолошки факултет у Београду</p> <p>2. Др Љиљана Глумац Томовић, доцент, научна област романистика (француска књижевност). Изабрана 12.06.2012, Филолошки Факултет у Београду.</p> <p>3. Др Марија Џунић Дрињаковић, ванредни професор, научна област романистика (француски језик). Изабрана 2008. године на Економском факултету у Београду.</p> <p>4. Кликните да бисте почели унос текста.</p> <p>5. Кликните да бисте почели унос текста.</p>
II БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА
<p>Софија Перовић је рођена 1985. године у Београду, где је завршила ООШ „Владислав Рибникар“ као носилац Вукове дипломе. Средњу школу је завршила убрзано, за две године и уписала Филолошки факултет у Београду – француски језик и књижевност. Основне студије на Филолошком факултету у Београду је завршила 2009, а мастер студије на истом факултету 2010. са темом мастер рада <i>La liberté et la responsabilité dans l'oeuvre dramatique de Jean-Paul Sartre (Les Mouches, Huis clos, Les Mains sales)</i> код ментора проф. др Јелене Новаковић. Исте године, Софија Перовић је завршила и основне студије чембала на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Милоша Петровића и уписала доктроске студије из књижевности на Филолошком факултету у Београду. Године 2011, завршила је мастер студије чембала на Факултету музичке уметности у Београду у класи проф. Зорице Ћетковић. 2011/2012. године је, као стипендисткиња Француске владе, уписала мастер 2 из позоришних студија на Универзитету „Paris 3 – Sorbonne Nouvelle“ у Паризу које је завршила у јулу 2012, са темом мастер рада <i>Armide de Jean-Philippe Rameau et Tosca de Giacomo Puccini dans la mise en scène de Robert Carsen</i> код ментора проф. Myriam Tanant. У току студија, Софији Перовић је три пута (2010, 2011. и 2012. године) уручена плакета „Доситеја“ коју Министарство омладине и спорта републике Србије додељује најбољим</p>

студентима. У новембру 2011, Софија Перовић је учествовала на међународном скупу одржаном на Филолошком факултету Универзитета у Београду, *Les Études françaises aujourd'hui*, са радом *L'Espace théâtral dans Huis clos de Jean-Paul Sartre et dans Le Visiteur d'Éric-Emmanuel Schmitt*, који је објављен у зборнику одабраних радова са овог скупа. У марту 2012. излагала је рад *Аутофикција у француској новој критици* који је прихваћен за штампу у зборнику са Скупа младих филолога одржаном на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Исте године у новембру, Софија Перовић је излагала рад *L'Image de l'Europe dans Le Malentendu d'Albert Camus* на међународном скупу *Les Études françaises aujourd'hui* одржаном на Филозофском факултету у Новом Саду, где је у децембру исте године учествовала и на Првом међународном интердисциплинарном скупу младих научника друштвених и хуманистичких наука „Контексти“, са темом *Потрага за идентитетом у Сартровој драми Муве и Камијевој драми Неспоразум*.

III БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

„L'Espace théâtral dans Huis clos de Jean-Paul Sartre et dans Le Visiteur d'Éric-Emmanuel Schmitt“ у: *Les Études françaises aujourd'hui: La représentation de l'espace dans les littératures française et francophone*. Београд, Филолошки факултет Универзитета у Београду, Друштво за културну сарадњу Србија – Француска, 2012.

„Аутофикција у француској новој критици“, Зборник радова са Скупа младих филолога, Филолошко-уметнички факултет у Крагујевцу, 2012 (прихваћен за штампу).

„L'Image de l'Europe dans Le Malentendu d'Albert Camus“, *Годишњак Филозофског факултета у Новом Саду*, 2013 (прихваћен за штампу).

„Потрага за идентитетом у Сартровој драми *Муве* и Камијевој драми *Неспоразум*“, *Зборник радова са Првог међународног интердисциплинарног скупа младих научника друштвених и хуманистичких наука „Контексти“*, 2012. (прихваћен за штампу).

IV ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ

Увидом у биографију и библиографију кандидата, комисија сматра да кандидат Софија Перовић испуњава све услове за израду докторске дисертације.

V ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА НАПОМЕНТА:

За ментора је предложена др Јелена Новаковић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, Катедра за романистику

Библиографија ментора са најмање 5 јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација.

1. *Bretonov nadstvarni svet*, Београд, Филолошки факултет – Научна knjiga, 1991, 160 str. ISBN 86-23-70110-0

2. *Intertekstualnost u novijoj srpskoj poeziji. Francuski krug*, Београд, Gutenbergova galaksija, 2004, 339 str. ISBN 86-7058-282-1

3. *Recherches sur le surréalisme*, Sremski Karkovci – Novi Sad, Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, 2009, 358 str. ISBN 978-86-7543-178-7

4. *Intertekstualna istraživanja*, Sremski Karkovci – Novi Sad, Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, 2012, 328 str. ISBN 978-86-7543-255-5

5. „Autobiografski iskaz u nadrealizmu“, *Zbornik Matice srpske za književnost i jezik*, LVI/3, 2008, str. 655-665. ISSN 0543-1220

6. „Problem vremena u romanima frankofone spisateljice Ljubice Milićević“, *Književna istorija*, XL, 2008, 136, str. 585-597. ISSN 0350-6428 UDK 82-1/-9-31.

7. „Jovan Hristić i francuska moralistička misao: Montenj, Dekart, Paskal“, *Zbornik Matice*

srpske za književnost i jezik, knj. LVII, sv. 3/2009, str. 575-589. ISSN 0543-1220

8. „Jovan Hristić i francuska moralistička misao: Sartr, Kami, M. Jursenar, Ž. Grenije”, *Zbornik Matice srpske za književnost i jezik*, knj. LVIII, sv. 2/2010, str. 339-351. ISSN 0543-1220 i UDK 82 (05).

9. „Francuska putopisna literatura u Andrićevim zapisima“, *Ivo Andrić u srpskoj i evropskoj književnosti*, Međunarodni slavistički centar, Beograd, 2012, 41/2, MSC, Filološki fakultet, Beograd, 2012, str. 671-687 978-86-6153-085-2

Кликните да бисте почели унос текста.

Комисија сматра да др Јелена Новаковић испуњава све услове за ментора ове докторске дисертације за област романистика, француска књижевност

VI ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ:

ОЦЕНА:

1. формулације назива тезе (насловa)

Комисија закључује да је назив тезе

„Развој антихероја од егзистенцијалистичког позоришта до театра апсурда (Жан-Пол Сартр, Албер Ками, Семјуел Бекет и Ежен Јонеско)“

прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања.

2. предмета (проблема) истраживања

Опис теме: Предмет научног истраживања ове дисертације је антихерој у егзистенцијалистичком позоришту и театру апсурда и његов развој кроз репрезентативне комаде Жан-Пола Сартра (Jean-Paul Sartre), Албера Камија (Albert Camus), Семјуела Бекета (Samuel Beckett) и Ежена Јонеска (Eugène Ionesco).

Четрдесетих и педесетих година 20. века у француском позоришту долази до значајних и драстичних промена којима доприносе писци и филозофи који су позориште препознали као изузетно погодан медиј за приказивање својих филозофских идеја. Међу тим филозофима/позоришним писцима, који ће одиграти значајну улогу у револуцији позоришног жанра, истичу се најпре Жан-Пол Сартр и Албер Ками, зачетници и представници егзистенцијализма, а затим представници позоришта апсурда Семјуел Бекет и Ежен Јонеско. Да је театар апсурда проистекао из егзистенцијалистичког позоришта речено је већ много пута и често је ова тврдња прихватана без довођења у питање и без детаљније анализе, али ни једна озбиљнија студија није посвећена развојном путу специфичног јунака ових позоришних праваца. Потреба да се ова два авангардна правца доведу у везу и детаљно упореде кроз подробну анализу њихових јунака рађа се из чињенице да упркос популарности ових позоришних комада, како код публике, тако и код позоришне и литерарне критике, која не јењава већ скоро седамдесет година, развој јунака, тачније антихероја од егзистенцијалистичког до позоришта апсурда није аналитички обрађиван. Ова дисертација ће се бавити управо тим путем којим је прошао јунак егзистенцијалистичког позоришта и као такав постао антихерој позоришта апсурда. На почетку ће бити образложено које су то особине које јунака егзистенцијалистичког позоришта чине антихеројем, а затим и еволуција или тачније дезинтеграција и деконструкција тог антихероја од егзистенцијалистичког до позоришта апсурда које се још назива и антидрамом.

Двадесети век је без сумње био прекретница, како у књижевности, тако и у позоришту, а те промене су последица друштвено-историјских догађаја који су утицали на поимање света, човека, живота, стварности, Бога... Након Првог светског рата, свет је суочен са страхом, патњом и неизвесношћу, што без сумње утиче на развој културе и уметности у послератном, односно периоду између два рата. Писци као што су Сартр, Ками, Бекет и Јонеско, одрастају и сазревају у том времену у ком је свет суочен са смрћу и до тада незапамћеним страдањем, у ком су традиционалне вредности готово уништене и када је човек приморан да трага за новим вредностима у том неповратно измењеном свету у ком се нашао. Управо та потрага за новим вредностима у новом свету ствара и новог човека и новог књижевног и позоришног јунака. Човек који се осећа изгубљено у том новом свету чију суштину и

вредности тек покушава да открије, али у ком не проналази себе, нити себи сличне, предмет је интересовања егзистенцијалистичких писаца и филозофа, као и авангардних позоришних писаца међу којима су се издвојили представници театра апсурда. Тај отуђени човек јунак је свих Сартрових и Камијевих прозних и позоришних дела, а из њега ће се развити јунак позоришта апсурда, који са класичним драмским херојем, који води порекло из старогрчке трагедије, неће имати никаквих додирних тачака. Овај нови антихерој отуђен је од природе чији је део престао да буде, од света који га окружује, од других људи и на крају од самог себе и сопствених емоција. Али, да би се објаснило шта је то што овог јунака чини толико посебним неопходно је вратити се на појам хероја како би могла да се анализирају одступања која су јунака егзистенцијалистичког и позоришта апсурда начинила антихеројем.

Реч херој је грчког порекла (ἥρως) и у старогрчкој митологији је означавала људско биће прожето божанским својствима или полубога, то јест сина или кћерку смртника или смртнице и једног од богова односно богиња. Хомер је јунаке својих епова називао херојима. Још од античке Грчке херојем се називају ликови (а и особе) које се одликују снагом, храброшћу, пожртвованошћу, способношћу да се у најтежим тренуцима или када су суочени са опасношћу издигну из ситуације у којој се налазе и искажу своју несебичност, неустрашивост и спремност да положи свој живот за неки виши циљ, човечанство или како би спасили другог човека. Управо због те двојности и својстава како човека, тако и Бога, хришћанство је у почетку одбацивало идеју хероја кога је заменило мучеником, оним који је спреман да добровољно страда за хришћанску веру. Ипак, световна средњовековна пракса прихвата култ хероја као храброг ратника, витеза са високо развијеним осећањем части који штити слабије. Дакле, иако су се друштвено-политичке прилике промениле, одлике хероја остале су исте – част, храброст, пожртвованост, спремност да се погине за идеале итд. Након што је ово величање врлина хероја достигло свој врхунац, преувеличавања су постала толика да је херој почео да личи на сопствену карикатуру што је довело до његове девалоризације. У романтизму, култ хероја се враћа на сцену, али већ се у овом периоду појављују одступања од класичног модела хероја која се могу посматрати као претеча антихероја у егзистенцијалистичком и позоришту апсурда (на пример бајроновски јунак). Проблематика позоришног хероја, који је прошао кроз различите фазе међу којима су и карикатура и пародија и девалоризација, својеврстан расплет доживљава са егзистенцијализмом и театром апсурда где се херој потиरे у безличности свакодневнице и тако постаје антихерој.

До појаве антихероја као протагонисте, а не антагонисте драме, долази у егзистенцијалистичком позоришту. И у књижевности појава антихероја као главног јунака, типична је за 20. век, иако свакако постоје бројни изузеци од овог правила у историји светске књижевности. Егзистенцијалистичко и позориште апсурда настају у отприлике исто време – четрдесетих и педесетих година 20. века и оба позоришна правца заснована су на филозофији апсурда и егзистенцијализму. Тема коју уводе ови филозофски, а затим и позоришни правци и која их повезује је суочавање са апсурдом живота који неизбежно води у смрт, а јунак тог сучељавања је антихерој. Овај антихерој је свестан да у свету у ком живи, људско постојање нема смисла ни сврхе, па стога ни комуникација нема никаквог смисла и зато је он отуђен од тог света и људи који га окружују.

Особине које антихероја разликују од традиционалног хероја су: себичност, незаинтересованост, пасивност, недостатак храбрости и кукавичлук, осећај беспомоћности у свету који не могу да контролишу, збуњеност, самопрезир, аморалност, агресивност, као и веровање да циљ оправдава средства. Антихерој ће већ унутар егзистенцијалистичког позоришта проћи кроз различите фазе које ће довести до потпуне деконструкције антихероја у антидрами позоришта апсурда. Ипак, ова два антихероја, иако оба заснована на егзистенцијалистичкој и филозофији апсурда, значајно се разликују у својим реакцијама на апсурд са којим су суочени. Тако ће егзистенцијалистички антихерој као неизбежно слободан и одговоран, суочен са апсурдом света који га окружује, морати да донесе свесну и слободну одлуку у вези са начином на који ће одреаговати при спознаји апсурда. Егзистенцијалистички антихерој је дакле активан јер без обзира на то да ли ће одлучити да се побуни иако зна да тај бунт неће имати никакву сврху или ако одлучи да не учини ништа јер је свестан бесмислености сваке акције, он је једнако активан јер сагледава, анализира и постаје свестан света око себе и свог положаја у њему. За разлику од овог антихероја, јунак позоришта апсурда је пасиван. Антихерој театра апсурда је не само отуђен, већ је и потпуно изгубљен и осуђен на лутање у потрази за уточиштем и смислом, али је он у том лутању често непомичан. Сваки појединачни антихерој театра апсурда може бити схваћен као алегорија човечанства које пати, које је беспомоћно и пасивно. Овај антихерој не доноси никакву одлуку, он нити прихвата своју судбину, нити се буну против ње. У егзистенцијалистичком позоришту и филозофији, Бог је мртав, док је у позоришту апсурда човек

мртав што доводи до крајњег ступња еволуције анихероја.

Комисија закључује да је предложени предмет истраживања својом сложеностју, актуелностју и значајем у областима дисертације.

3. Библиографија прелиминарних истраживања

Кандидат је приложио библиографију од **четрдесетседам** библиографских јединица релевантних за истраживање. Овде наводимо јединице најзначајније за истраживање:

1. Antonin Artaud. *Le théâtre et son double*. Paris, Gallimard, 1964.
2. Brigitte Arnaud. *Le génie de Ionesco*. Paris, Alias, 2002.
3. Semjuel Beket. *Izabrane drame*. Beograd, Nolit, 1981.
4. Sophie Bastien. *Caligula et Camus : Interférences transhistoriques*. Amsterdam, Edition Rodopi, 2006.
5. Faust Bradesco. *Le Monde étrange d'Eugène Ionesco*. Paris, Promotion et Édition, 1967.
6. Victor Brombert. *In Praise of Antiheroes*. Chicago, The University of Chicago Press, 2001.
7. Michel Contat, Michel Rybalka. *Les Ecrits de Sartre*. Paris, Gallimard, 1970.
8. Michel Corvin. *Le Théâtre nouveau en France*. Paris, P.U.F., 1963.
9. Christophe Deshoulières. *Le théâtre au XX e siècle*. Paris, Bordas, 1989.
10. Жан Дивињо. *Социологија позоришта*. Београд, БИГЗ, 1978.
11. Martin Esslin. *Théâtre de l'absurde*. Paris, Buchet – Chastel, 1963.
12. Martin Esslin. *Samuel Beckett: a collection of critical essays*. New Jersey, Prentice-Hall, 1965.
13. Paul Foulquié. *L'Existentialisme*. Paris, PUF, 1947.
14. Robert Fricx. *Ionesco*. Paris, Labor, 1974.
15. Lilian R Furst, James Darrell Wilson. *The Anti-hero: his emergence and transformations*. Georgia State University, 1976.
16. Laurent Gagnebin. *Connaître Sartre*. Marabout Université, 1972.
17. Jacques Guicharnaud. *Modern French Theatre from Giraudoux to Genet*. New Haven, Yale University Press, 1961.
18. André Guigot. *Sartre et l'existentialisme*. Toulouse, Milan, 2000.
19. John Ireland. *Sartre. Un art déloyal. Théâtralité et engagement*. Paris, Jean Michel Place, 1994.
20. Emmanuel Jacquart. *Le théâtre de dérision. Beckett, Ionesco, Adamov*. Paris, Gallimard, 1974.
21. Ežen Jonesko. *Pozorište: sabrana dela*. Beograd, Paideia, 1997.
22. Alber Kami. *Pozorište*. Beograd, Paideia, 2008.
23. Kimball King. *Western Drama through the Ages*. Westport, Greenwood Publishing group, 2007.
24. Gabriel Marcel. *L'heure théâtrale*. Paris, Librairie Plon, 1959.
25. Paul-Louis Mignon. *Le Théâtre du XXe siècle*. Gallimard, 1986.
26. Мирјана Миочиновић. *Сурово позориште*. Београд, Просвета, 1976.
27. François Noudelmann. *Huis clos et Les mouches de Jean- Paul Sartre*. Paris, Gallimard, 1993.
28. Михајло Павловић, *Француско позориште између два рата*. Београд, Завод за издавање уџбеника, 1971.
29. Jacqueline Russ. *Les Chemins de la pensée*. Paris, Bordas, 1999.
30. Tobi Saint. *Eugène Ionesco ou À la Recherche du paradis perdu*. Paris, Gallimard, 1973.
31. Jean-Paul Sartre. *L'Etre et le néant*. Paris, Gallimard, 1953.
32. Jean-Paul Sartre. *L'existentialisme : est un humanisme*. Paris, Nagel, 1962.
33. Jean- Paul Sartre, *La putain respectueuse*, Paris, Gallimard, 1945.

34. Jean- Paul Sartre. *Huis clos suivi de Les Mouches*. Paris, Gallimard, 1970.
35. Jean- Paul Sartre. *Le diable et le bon Dieu*. Paris, Gallimard, 1966.
36. Jean- Paul Sartre. *Les Mains Sales*. London, Methuen Educational Limited, 1984.
37. Jean-Paul Sartre. *Situations II, Qu'est-ce que la littérature?*. Paris, Gallimard, 1964.
38. Jean- Paul Sartre. *Situations IX. Mélanges*. Paris, Gallimard, 1972.
39. Jean- Paul Sartre. *Un théâtre de situations*. Paris, Gallimard, 1973.
40. Marjorie Schöne. *Le théâtre d'Eugène Ionesco*. Paris, Harmattan, 2009.
41. Slobodan Selenić. *Dramski pravci XX veka*. Beograd, Umetnička Akademija u Beogradu, 1971.
42. Geneviève Serreau. *Histoire du nouveau théâtre*. Paris, Gallimard, 1966.
43. Pierre-Henri Simon. *Théâtre et destin*. Paris, Librairie Armand Colin, 1959.
44. Paul Surer. *Le Théâtre français contemporain*. S.E.D.E.S., 1964.
45. Michel Trépanier, Claude Vaillancourt. *La guerre et l'après-guerre, l'existentialisme et le théâtre de l'absurde*. Paris, Éditions Études vivantes, 2000.
46. Eugenie Vegleris. *Vivre libre avec les existentialistes: Sartre, Camus, Beauvoir... et les autres*. Paris, Eyrolles, 2009.
47. Katharine Worth. *Samuel Beckett's Theatre: Life Journeys*. Oxford University Press, 1999.

4. циљеви истраживања

Циљеви

Циљ ове дисертације је да утврди везу између антихероја егзистенцијалистичког позоришта и позоришта апсурда и да дефинише и објасни развојни пут и фазе кроз које је овај позоришни јунак прошао на томе путу.

Хипотезе

Анализа околности које доводе до рађања антихероја и приказ друштвено-политичких промена које условљавају преображај истог у култури и уметности постављени су за циљ овог докторског рада. Након подробне анализе тема релевантних за егзистенцијалистичку и филозофију апсурда, биће разматране теме као што су слобода, одговорност, отуђеност, апсурд, идентитет, смрт, њихово постављање на позоришну сцену, као и њихов удео у формирању новог драмског протагонисте кога називамо антихеројем. Након довођења у везу ових тема са антихеројем егзистенцијалистичког позоришта и позоришта апсурда биће формирана потпуна слика о овом јунаку који доминира позоришним жанром током четрдесетих и педесетих година 20. века. Испитивање развојног пута антихероја у позоришним комадима 20. века треба да потврди тезу да антихерој у позоришту апсурда води порекло из егзистенцијалистичког позоришта

5. очекивани резултати

Као резултат овог истраживања очекује се добијање комплетног прегледа фаза кроз које је антихерој прошао од егзистенцијалистичког позоришта до театра апсурда.

6. план рада

Увод

У уводном делу биће изложен кратак историјски преглед развоја драмског хероја од античке Грчке до надреалистичког позоришта 20. века.

„Рођење антихероја из филозофије егзистенцијализма“

На почетку ће се утврдити које су то друштвено-историјске и културолошке промене довеле до настанка антихероја као главног јунака егзистенцијалистичког позоришта и театра апсурда. У овом првом делу дисертације биће анализирана филозофска основа ових позоришних праваца и њихове сличности и разлике.

„Антихерој – јунак свога доба“

Кроз постављање у однос антихероја према значајним темама егзистенцијалистичке и филозофије апсурда као што су слобода, одговорност, смисао, односно бесмисао живота, отуђеност, религија, смрт, појединац и друге, у овом делу биће сагледан развој и промене кроз које пролази антихерој у репрезентативним позоришним комадима Жан-Пола Сартра (*Мувe, Иза затворених врата, Прљаве руке, Заточеници из Алтоне, Баво и Господ Бог, Блудница достојна поштовања*), Албера Камија (*Праведници, Неспоразум, Опсадно стање, Побуна у Астурији, Калигула*), Семјуела Бекета (*Чекајући Годоа, Крај игре, Не ја, Срећни дани, Чин без речи I, Чин без речи II*) и Ежена Јонеска (*Ђелава певачица, Час, Столице, Млада удавача, Нови станар, Носорог, Лудило удвоје, Краљ умире*).

„Развојни пут антихероја“

Кроз детаљну анализу антихероја у наведеним позоришним комадима и њихову међусобну компарацију створиће се потпуна слика о антихероју у егзистенцијалистичком и позоришту апсурда.

„Антихерој данас“

С обзиром на то да популарност ових драмских дела која су настала пре скоро седамдесет година не опада, овај последњи део дисертације биће усмерен ка анализи елемената који их чине занимљивим и данашњој позоришној публици, а пажња ће бити посвећена и рецепцији ових комада од стране данашњег гледаоца и критичара.

Закључак

У закључку ће се сумирати резултати до којих се дошло кроз анализу развојног пута антихероја од егзистенцијалистичког позоришта до театра апсурда. На крају ће бити сагледане све фазе дезинтеграције хероја и његово претварање у антихероја, узимајући у обзир културно-историјске околности и везе које се могу успоставити између антихероја у ова два позоришна правца и савременог позоришта у коме је он још увек присутан.

7. методе истраживања

У анализи постављеног циља научног истраживања, а то је приказ развојног пута антихероја од егзистенцијалистичког позоришта до театра апсурда, биће примењене историјска, компаративна и аналитичка научно-истраживачка метода.

VII ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ

КАНДИДАТА: Софија Перовић

НАПОМЕНА: Кликните да бисте почели унос текста.

На основу наведених података о кандидату, Комисија констатује да је Софија Перовић подобра за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобра за израду докторске дисертације у области романистика (француска књижевност)

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је др Јелена Новаковић подобра за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнетог, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата Софија Перовић и предложене теме докторске дисертације „Развој антихероја од егзистенцијалистичког позоришта до театра апсурда (Жан-Пол Сартр, Албер Ками, Семјуел Бекет и Ежен Јонеско)“ а да се за ментора именује др Јелена Новаковић (редовни професор) Филолошког факултета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1.

2.

3.